

Какво ни учи Библията за войната

Какво ни учат Писанията за войната

ПРЕДГОВОР

Вече сме навлезли дълбоко в XXI век. Състоянието на света бързо се влошава. Хората, на които сме се доверявали, нещата, които сме опознали и на които сме се наслаждавали, и дори сме приемали за даденост, изчезват. Мнозина в днешния свят живеят в постоянно състояние на страх. Виждаме с очите си, че напрежението в света е достигнало безпрецедентно високо ниво. Конфликти, войни и терористични актове изпълват заглавията и новините. Светът е обхванат от лудост, която кара мнозина да се страхуват за самото си съществуване. В същото време в нашата страна и в други части на света се появи ново чувство на патриотизъм. Поради тези условия страните и техните народи се обединяват, за да сформират нови съюзи, които някога се смятаха за невъзможни. Тече борба между предполагаемите сили на доброто и злото. Има призив към въоръжаване, което води до насилие в отговор на насилие. На хората се оказва силен натиск да „се включат в борбата“ на всяка цена.

Човечеството като цяло не търси помощ от Бога, а разчита на собствените си методи за установяване на мир в света. В тази обстановка Божието дете се изправя пред много важни решения. Какво ни учат Писанията относно насилието, войната и убийството? Как Писанията могат да бъдат използвани като основа за това да бъдеш религиозен съвестен отказчик, противопоставящ се на войната във всякаква форма? Надяваме се, че тази брошура ще помогне на читателя с отговорите на тези важни въпроси.

ВЪЗГЛЕДЪТ НА СТАРИЯ ЗАВЕТ ЗА ВОЙНАТА

В Библията Бог често се описва с военни термини – „гневът на Бога“ и „яростта на Бога“ – както е споменато в Числа 11:10,23. Небесният Отец е толкова против всичко, което е нечисто, че то рано или късно трябва да бъде унищожено. Той е като „поглъщащ огън“, защото „страшно е да попаднеш в ръцете на живия Бог“. (Второзаконие 4:24; Евреи 10:31). „Мое е отмъщението и въздаянието.“ (Второзаконие 32:35). Писанията също ни казват, че Той не може да погледне греха: „Очите Ти са пречисти, за да гледаш зло; не можеш да търпиш беззаконието.“ (Аввакум 1:13). Господ ще съди Своя народ и ще изпита онези, които вършат зло пред Него, защото Той е „ревнив Бог“ и „воин“, Който се издига, за да съди народите според определеното от Него време. – Изход 20:5; 15:3

Той е правил това в миналото в отношенията Си с човечеството и ще изпълни плановете и целите Си до края им в бъдещето. Той иска цялата ни любов, увереност и доверие. Трябва да осъзнаем, че това е за наше добро и не е егоизъм от Негова страна. В същото време Божията ревност е справедлива и със сигурност ще донесе на грешника справедливо наказание. Падналият човек гледа на Бога с горчивина, негодувание и егоизъм, които произтичат от осъждането на Адамовия грях.

Войниците на Израил

Когато започваме да разглеждаме Божиите действия спрямо израилския народ, виждаме, че им е било заповядано да се преброят по войски. „Господ говори на Мойсей в шатъра за срещане в Синайската пустиня на първия ден от втория месец на втората година след излизането на израилтяните от Египет. Той каза: Направи преброяване на цялото израилско общество по родове и семейства, като изброиш всеки мъж по име, един по един. Ти и Аарон трябва да преброите според отрядите им всички мъже в Израил, които са на възраст двадесет години или повече и са способни да служат във войската.“ – Числа 1:1-3

Израилтяните често бяха водени от военачалници в борбите си за завладяване на обещаната земя. Исус, „вождът на войнството“ (Исус Навин 5:14), получи указания от ангел как да разруши Ерихон. С тръбене на тръбите и божествена намеса стените на града „се срутиха“ и бяха „напълно разрушени“.

(Йосуа 6:1-21). Погледнете също преживяванията на Самсон. Според Закона Самсон беше оценен като много верен слуга на Бога. Неговата вярност се състоеше в лоялността му към божествените изисквания, към Божията кауза и към Израил – заветния народ на Бога. Израилтяните, вместо да сътрудничат на Самсон и да претендират за божественото владение на земята на Палестина и за свалянето на всички противници, не успяха да го направят. Те се страхуваха от филистимците и имаха малко вяра в Бога.

Бог научи Своя народ как да воюва. Давид ни казва: „Благословен да бъде Господ, моята Скала, Който обучава ръцете ми за война и пръстите ми за битка, Моята милост и моята крепост, Моята висока кула и моят избавител, Моят щит и Този, в Когото се укривам, Който подчинява народа ми под мен.“ Псалм 144:1

Израил щеше да води много войни. Бог дори ги научи как да воюват. „Благословен да е Господ, моя Скала, Който обучава ръцете ми за война, и пръстите ми за битка“. (Псалом 144:1). Той ги изпрати на бой. „Господ каза на Мойсей: Отмъсти на израилтяните за мидианците: ... И Мойсей говори на народа, казвайки: Въръжете се за война и ги изпратете срещу мидианците, ... Изпратете в битка по хиляда мъже от всяко от израилските племена. ... И те убиха царете на Мидиан.“ Числа 31:1-8

Бог се бори за Своя народ

Бог се бореше за Своя народ, когато те бяха преследвани от фараона, царя на Египет, и неговата армия от коне и колесници. „Когато фараонът се приближи, израилтяните погледнаха нагоре и видяха, че египтяните вървят след тях; и те се уплашиха много; и израилтяните извикаха към Господа. ... И Мойсей каза на народа: Не се страхувайте. Стойте твърдо и ще видите спасението, което Господ ще ви донесе днес. Египтяните, които виждате днес, никога повече няма да видите. Господ ще се бие за вас; вие само трябва да стоите спокойни.“ (Изход 14:10-14). Водите на морето се разделиха от силата на Бога и израилтяните бяха спасени.

Време за всяко нещо

Друг пасаж от Писанието, който трябва да се има предвид, се намира в Еклесиаст 3:1, 3, 8: „За всичко има сезон и време за всяка цел под небето: ... Време за убиване и време за изцеление; време за разрушаване и време за съграждане; ... Време за любов и време за омраза; време за война и време за мир.“ Много хора са използвали тези стихове, за да оправдаят убийството и воденето на война. Когато разгледаме това по-отблизо, ще видим, че Соломон пише въз основа на собствените си многобройни преживявания и наблюдения. Той излага своята теза от социална гледна точка. Той вижда хора, които се трудят упорито, за да

натрупат богатство, и мъдро пита: „Какво печелят работниците от труда си?“ Екlesiаст 3:9

Соломон завършва разсъжденията си с думите: „Бой се от Бога и пази заповедите Му, защото това е цялото задължение на човека. Защото Бог ще съди всяко дело, както и всяко тайно нещо, било то добро или зло.“ Екlesiаст 12:13,14

Бог на любовта

Сега ще зададем един въпрос: „Ако Бог е Бог на любовта, както ни казва Библията, как да разберем заповедта Му към израилтяните да унищожат напълно враговете си?“

Отговорът на този въпрос е следният: Трябва да помним, че народът на Израил е Божият заветен народ: „Само вас познавам от всички родове на земята.“ (Амос 3:2). В обещаната земя Ханаан са съществували ужасни условия, когато Израил е дошъл да я завладее. Филистимците, аморейците и другите, които са заемали земята, са били практически диваци, тъй като са се занимавали с всички форми на идолопоклонничество, принасяйки човешки жертви във връзка с лъжебоговете и религията си. Тъй като тяхната нечестивост и разврат бяха достигнали такава степен, Бог, в Своята мъдрост и справедливост, прецени, че най-добре ще бъде да ги унищожи и да настани в земята народ, който, под Негово ръководство, да достигне висока степен на цивилизация. Когато евреите бяха на път да влязат в земята, Господ установи система от закони за тях

с уверението, че ако бъдат непокорни, ще бъдат наказани. Един от тях беше: „Не убивай“ (Изход 20:13). Злобата, омразата и гневът са от убийствения дух.

Фактът, че децата на Израил са Божия избран народ, се учи много ясно в Библията. „Само вас познавам от всички родове на земята.“ Погледнете думите от Еремия 13:11: „Защото както колан се връзва около кръста, така Аз вързах към Себе Си целия народ на Израил и целия народ на Юда, заявява Господ, за да бъдат Мои хора за Моята слава, хвала и чест.“ Той е „Бог на всички родове на Израил“ (Еремия 31:1). „Чрез теб... ще бъдат благословени всички родове на земята.“ Битие 28:14

Съседите на Израил постоянно воюваха срещу Израил и ако Израил се подчиняваше на Бога, Той щеше да им помогне. Ако не се подчиняваха на Бога, Той щеше да позволи на враговете им да победят. Бог ясно показа на Израил чрез пророците, че настоящото време на зло, омраза, война и бедност е временно състояние. Неговият план беше насочен към премахване на всяка война, омраза, отчаяние и бедност. Това щеше да се случи, когато бъде установено Неговото царство.

Така че виждаме, че Бог се е отнасял към избрания си народ по много специален начин и при специални закони и обстоятелства. Нека си припомним заповедта, която им е дал: „Не убивай.“ Като продължим с обсъждането, ще видим, че

според ученията на Господа в Новия Завет, животът трябва да се цени и да не се излага на опасност.

НОВОЗАВЕТНОТО ВИЖДАНЕ ЗА ВОЙНАТА

Докато изучаваме Божиите учения в Новия Завет, скоро ще стане ясно, че е настъпила промяна. Небесният Отец сега се отнася по различен начин към народа на Израил и всичко започва с Неговия възлюбен Син. Господ напусна небесния Си дом и се роди като съвършен човек. „В началото беше Словото, и Словото беше у Бога, и Словото беше Бог. (Йоан 1:1). „И Словото стана плът и пребиваваше сред нас, (и видяхме Неговата слава, слава като на Единородния от Отца,) пълно с благодат и истина. ... Той беше в света, и светът беше сътворен чрез Него, а светът не Го позна. Дойде при Своите, и Своите не Го приеха.“ (Йоан 1:14,10,11). Знаем, че „своите“ се отнася за народа на Израил. Той беше отхвърлен от тях в изпълнение на писанието: „Презрян и отхвърлен от хората, мъж на скърби.“ Исая 53:3

Когато Пилат попита юдеите, които бяха събрани на съда на нашия Господ: „Какво да направя тогава с Исус, наречен Христос ()?“, всички му отговориха: „Нека бъде разпънат.“ (Матей 27:22). Както четем в края на разказа, Пилат си изми ръцете от този въпрос, като не намери никаква вина в Него. „Тогава целият народ отговори и каза:

Неговата кръв да бъде върху нас и върху нашите деца.“ Матей 27:25

През цялото си служение Господ копнееше да помогне на Израил. „Ерусалим, Ерусалим, който убиваш пророците и камъниш онези, които са ти изпратени; колко пъти исках да събера децата ти, както кокошката събира пилетата си под крилата си, а ти не искаше! Ето, домът ти ще ти бъде оставен пуст.“ (Лука 13:34,35). Това е част от свидетелството на Исус. Поради това отхвърляне на единородния Син Божий, Израил не успя да получи това, което отдавна търсеше. Те се стремяха да получат продължителни благословения и просперитет под Божието ръководство. „И така, какво? Израил не е получил това, което търси; ... (Както е писано: Бог им е дал дух на сън, очи, за да не виждат, и уши, за да не чуват;) до днес.“ Римляни 11:7,8

Примери, които ни учат

Сега отново ще споменем, позовавайки се на Писанията, целта на Божиите отношения с Израил в Стария Завет. „Братя, не искам да не знаете, че всичките ни бащи бяха под облака и всички преминаха през морето; ... А това беше за пример за нас, за да не пожелаваме зли неща, както и те пожелаха.“ (1 Коринтяни 10:1-6). От този разказ получаваме тези предупреждения, а с тях и възможността да се поучим от тях, за да можем да направим всичко възможно, за да служим на Бога. Естественият Израил никога не е бил безусловен

наследник на която и да е част от обещанието, дадено на Авраам – „В теб ще бъдат благословени всички племена на земята.“ (Битие 12:3). Те също така не бяха наследници като народ на духовната част от обещанието, която е главната, или основната, част. Когато Бог склучи завета с Израил, разбирането беше, че ако те спазват Закона, ще имат вечен живот. Това щеше да им позволи да наследят привилегиите да благославят всички племена на земята – всички хора.

Наследници на Божиите обещания

Думите на апостол Петър: „Обещанието е за вас и за вашите деца“ (Деяния 2:39), са в пълно съгласие с всички Божии отношения с Израил и с завета Му с тях като деца на слугата Му Авраам. Те все още имаха тази надежда по времето на Исус, както каза Павел: „Това е обещанието, което нашите дванадесет племена се надяват да видят изпълнено, докато усърдно служат на Бога ден и нощ.“ (Деяния 26:7). Когато израилтяните се оказаха недостойни да станат наследници на Авраамовия завет, те бяха отсечени, а езичниците бяха присадени на тяхно място. Тези езичници, сега като отделни лица, можеха да станат участници в „корена и мазнината на маслиновото дърво“ (Римляни 11:17). Само онези, които приеха Христос, станаха „наследници според обещанието“ като членове на духовното семе. (Галатяни 3:29). Това, както обяснихме, беше резултат от невярността на Израил. „Камъкът, който

строителите от Ерусалим отхвърлиха, сега е станал крайъгълен камък: ... Божието царство ще ви бъде отнето и дадено на народ, който ще даде подходящ плод.“ (Матей 21:42,43). Тъй като Израил не беше готов да бъде използван от Бога за благословение на другите народи, тяхната типична праведност престана да съществува, а обещанието за царство престана да бъде тяхно. То беше „дадено на един народ“, на духовния Израил, „свят народ, избран народ“. (1 Петрово 2:9). Казва ни се, че този народ е отделен и различен от всички други и е събран от всички народи на земята. Този народ ще включва роби и свободни, защото наистина Той е призовал „народ за Своето име“. (Деяния 15:14). Погледнете също и тези стихове, които допълнително илюстрират тази точка. „В Неговото име ще се уповават езичниците.“ (Матей 12:21). „Всеки, който изповядва името на Христос, нека се отвърне от неправдата.“ (2 Тимотей 2:19). „Ако някой иска да Ме следва, нека се отрече от себе си, нека вземе кръста си всеки ден и нека Ме следва.“ (Лука 9:23). „Прославяйте Този, Който ви е призовал от тъмнината в Своята чудна светлина.“ (1 Петрово 2:9). „Бъди верен до смърт, и Аз ще ти дам венеца на живота.“ Откровение 2:10

Отхвърляне на насилието и войната

Нашият Господ Исус Христос е безспорно ключът към промяната в ученията, изложени в Новия Завет. Исус отхвърли представите за насилие и война, които бяха станали познати и приети в

света. Чрез Своите учения и чрез Своя пример Той ни показва пътя към познаването на волята на Отца. „Нова заповед ви давам: да се любите един друг (); както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друг. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов един към друг.“ (Йоан 13:34,35). Това е по-висша заповед, по-висш закон, отколкото този, който беше даден на евреите по Завета на Закона. Ние сме под закон в Христос Исус. Този закон в Христос е законът на нашия завет и е законът на любовта. Той е даден от нашия Глава на всички онези, които са влезли в училището на Христос и които се надяват да станат членове на църковния клас. Да се обичаме един друг означава да обичаме нашите ближни, нашите братя и нашия Небесен Отец. Това дори предполага да даваме от времето и талантите си, да жертваме всичко в служба на Господа. „Ако ме обичате, пазете Моите заповеди.“ (Йоан 14:15). Трябва да осъзнаем, че любящото послушание е угодно на Отца и трябва да се проявява не само чрез справедливост, но и чрез любов. То трябва да ни води да следваме „закона на Духа на живота“. Римляни 8:2

Нашият Господ даде пример; чрез ежедневието си Той показва какво наистина имаше в сърцето Си. Това е истинското спазване на закона, праведността на закона, за която Павел пише в посланието си до римляните. Искаме да вървим по стъпките на нашия Господ и умовете ни да бъдат в хармония с духа на Бог Отец. Бог иска намеренията на сърцата ни да бъдат правилни и

да контролираме плътта колкото е възможно повече. Искаме да се предадем напълно на божествената воля, да отдадем живота си на Господа и да не следваме слабостите на плътта. Искаме също да бъдем податливи на учение, да се учим от Него и, от своя страна, да научаваме повече за Отца. „Отец Ми ме е научил“, казва Той в Йоан 8:28. „Ако пребъдете в Моето учение, тогава сте Мои ученици; и ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.“ Йоан 8:31,32

Насилието, породено от греха, вилнее в днешния свят. То съществува в много форми и засяга много култури. Сатана, авторът на греха, обикаля света „като ревящ лъв, ... търсейки кого да погълне“ (1 Петрово 5:8). Той е „богът на този свят“ и „е заслепил умовете на онези, които не вярват“ (2 Коринтяни 4:4). Поради това влияние насилието се е превърнало в норма. Това може да бъде под формата на ежедневни проблеми със съседите, проблеми в училищата или на работното място, и дори в конфликти, в които са въввлечени нации. Знаем, че това е в противоречие с ученията на нашия Господ. Писанията показват, че нашият Господ е отхвърлил насилието и личната употреба на сила за разрешаване на спорове. В Матей 26:51-53 Исус поправи Петър за това, че извади меча си срещу слуга на първосвещеника, което доведе до нараняване на един от тях. Исус знаеше, че трябва да бъде заловен от тях доброволно. Той каза на учениците си: „Сложи меча си обратно.“

Никога повече не чуваме учениците да използват сила или насилие в служба на Господа. Той би могъл да призове на помощ „легиони от ангели“, но не го направи. Той не беше склонен да използва божествената сила за личното си удобство. Исус никога не се молеше за избавление от неприятностите си, а с радост ги понасяше като част от жертвата си. Ние също трябва да правим същото в нашия живот. Трябва да оставим настрана собствената си воля и да изпълняваме Божията воля на всяка цена. „Имайте в себе си същото съзнание, което беше и в Христос Исус.“ Филипяни 2:5

Ново отношение към враговете

Нашият Господ проповядваше и за ново отношение към враговете ни. „Казвам ви: обичайте враговете си, благославяйте онези, които ви проклинат, правете добро на онези, които ви мразят, и молете се за онези, които ви оскърбяват и ви гонят.“ (Матей 5:44). На пръв поглед бихме могли да кажем, че това е висок стандарт, на който да отговорим, и бихме били прави. Този вид любов надхвърля обичането на ближния. Казват, че е лесно да обичаме онези, които ни обичат. Но да обичаме враговете си изисква да имаме голямо сърце, както се казва, и да бъдем щедри към всички тях. Това предполага състояние на сърцето, толкова изпълнено с любов, че дори враг не би могъл да събуди в сърцата ни никакви зли намерения. В такова сърце няма място за

отмъщение или омраза. Това не означава, че харесваме злото или несправедливостта, или че имаме някаква част в тях. Ние сме против онези, които потискат слабите и безпомощните. Нагласата на днешния свят включва да се прави зло на другите, за да се спаси себе си и да се служат егоистични интереси. Ние трябва да „мразим злото и да обичаме доброто“. (Амос 5:15). За верните последователи на Господа това е много важно. Това е пример за прилагане на вярата ни на практика. Това е начин да покажем, че „обичаме“ Господа с цялото си сърце. (Матей 22:37). Помним също, че онези, които съгрешават и вършат зло пред Бога, ще получат своето въздаяние. 1 Коринтяни 3:8

Принципи на живота

Нашият Господ Исус ни научи на житейски принципи, които се характеризират с кротост и миротворчество. „Блажени бедните духом: ... Блажени онези, които скърбят : ... Блажени кротките: ... Блажени онези, които гладуват и жадуват за правдата: ... Блажени милостивите: ... Блажени чистите по сърце: защото те ще видят Бога. Блажени миротворците, защото те ще се нарекат синове Божии.“ (Матей 5:1-12). Нашият Господ изрече тези думи в Своята Проповед на планината, за да наставлява Своите ученици, а оттам и нас. Ние трябва да бъдем покорни на Неговата воля и да бъдем податливи на учение. Той иска да проявяваме самоконтрол, да бъдем

кротки, да не се дразним и разгневяваме лесно. Той иска да проявяваме милосърдие и истинско прощение към недобрите постъпки на другите. Не винаги ще имаме съвършено поведение, но искаме да имаме съвършени намерения. Трябва да бъдем миротворци, любители на мира, и да се възползваме от възможностите да помагаме на другите. Божиите хора трябва да съчувстват на всички и да не се присъединяват към никого в този воюващ свят.

Чистотата на сърцето към Бога се проявява в мирни желания и усилия да се насърчава мирът у другите. Това е особено вярно в това време, в което живеем, в настоящия зъл свят. Вярно е, че тъмнината мрази светлината, и враговете на правдата ще мразят и преследват онези, които желаят да водят живот, угоден на Отца. Господ търси онези, които са толкова верни на принципите на правдата, че ще я практикуват. Това трябва да се прави дори към враговете им, когато са преследвани от тях. „Блажени сте, когато ви хулят и ви преследват, и казват всякакво зло против вас лъжливо, заради Мене. Радвайте се, ... защото голяма е наградата ви на небесата.“ (Матей 5:11,12). Четем също в 1 Петрово 4:16: „Ако някой страда като християнин, нека не се срамува, но нека прославя Бога.“ Нашият Господ ни дава допълнителна увереност, когато ни казва: „В света ще имате скърби; но се утешавайте: Аз победих света.“ Йоан 16:33

ОТГОВОРНОСТИ НА УЧЕНИЯТА ОТ НОВИЯ ЗАВЕТ

Ние трябва да бъдем странници и пришълци на земята. Това означава, че сме отговорни пред Божиите закони, а не пред човешките. Погледнете наставлението, което ни е дадено по този повод. „Вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, особен народ, за да възвестявате добродетелите на Този, Който ви е призовал от тъмнината в Своята чудна светлина: ... Възлюбени, моля ви като пришълци и странници, въздържайте се от плътските страсти, които воюват против душата; като водите честен живот.“ (1 Петрово 2:9-11). Ние трябва да се подчиняваме на човешките закони, когато те не противоречат на Божиите закони.

Всички знаем, че Небесният Отец счита послушанието към волята Му за много важно нещо. Това ни е показано чрез всички уроци, които са ни представени относно народа на Израил. Нашият Господ също ни даде урок за това, когато каза: „Дайте, прочее, на Цезаря това, което е на Цезаря, и на Бога това, което е на Бога.“ (Матей 22:21).

Учениците на Библията твърдят, че тяхното гражданство е в небето и че като се подчиняват на Небесния Господ, те в голяма степен се отказват от подчинението си на земните царе – правителствата. От чужденците не се изисква никаква клетва за вяност към което и да е земно правителство, и Библейските изследователи се

противопоставят на това, не защото са против закона и реда, или не желаят да бъдат регулирани от правителството, под което живеят, а защото вече са дали вяроност на по-висшата сила – Небесния Господ. За тях Неговите думи, заповеди и т.н. са от първостепенно значение – Скъпи възлюбени, моля ви. Ние трябва да бъдем послушни на законите, да търсим защита съгласно законите, но не сме длъжни да се борим срещу нашия Цар. Казано ни е да „се подчиняваме на всяка власт“ (1 Петрово 2:13), освен когато това би нарушило съвестта ни и Божиите закони. Апостол Павел посочва справедливостта като критерий за оказване на почит, уважение и служба на онези, на които се полага почит.

Трябва да вярваме, че Небесният Отец извършва всичко според Своите планове и цели. Той гледа особено как се придържаме към ученията, които ни бяха разкрити от Неговия възлюбен Син, което се проявява в ежедневието ни. „Огнят [на онзи ден] ще изпита делото на всеки човек, какъв вид е то.“ (1 Коринтяни 8:13). Този „огън“ ще разкрие какъв характер сме развили през живота си. Вярата ни трябва да бъде изградена върху скъпоценните обещания на Бога, за които ни се казва, че са злато, сребро и скъпоценни камъни. Не трябва да строим неправилно с други материали, които не издържат на този огнен изпит. Апостолът ни казва, че всичко, което е построено според земни методи и традиции, ще бъде унищожено. Небесният Отец позволява на всички народи да се заблуждават, мислейки, че могат да решат всички проблеми на

света. Виждаме, че мирът никога не е бил дълготраен, а нови конфликти възникват внезапно. Тези събития на насилие и война помагат да се подготви човечеството за Божието царство на вечен мир. Виждаме от състоянието на този настоящ зъл свят, че човечеството е далеч от духа на Христос. „Ако някой няма Духа на Христос, той не принадлежи на Христос.“ (Римляни 8:9). Трябва да разберем, че това е много важен принцип.

Божиите хора трябва да помнят специалните указания, които им е дал техният Учител, да бъдат миротворци. Нека тогава „следваме мира с всички хора и святостта, без която никой няма да види Господа.“ Евреи 12:14

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ МИСЛИ

Новият Завет ни учи, че Исус е отхвърлил идеите за насилие и война. Той ни даде пример и ни даде заповедта „да обичаме Господа, своя Бог, с цялото си сърце“ и „да обичаме ближния си като себе си“ (Матей 22:37-39). Това ново отношение към нашите врагове отхвърля употребата на сила и убийства. Този тип характер се основава на принципите на любовта и миротворчеството.

Скоро един ден ще се изпълни писанието: „Той прекратява войните“, както е пророкувал Давид. (Псалом 46:9). Методът за постигането на това е разкрит в Михей 4:3: „Те ще превърнат мечовете си в орала, а копията си – в сърпове; народ няма да вдигне меч срещу народ, нито ще се учат вече на

война.“ Един ден всички хора на земята ще познаят вечен мир и ще могат да живеят в хармония на възстановена, съвършена земя завинаги.

Религиозното съвестно отказване от война под каквато и да е форма със сигурност има силна библейска основа. Заемането на позиция като съвестен отказващ се е индивидуален въпрос и трябва да се основава на лично изучаване и молитва. Нека Небесният Отец ви води и направлява, докато обмисляте този много сериозен въпрос в живота си. Вярвайте в Него във всичко, защото Той „никога няма да те остави, нито да те изостави“. Евреи 13:5